Het is
de Liefde

Legende

Het is de Liefde

Sofie Smit

Lees mij.
Ik help je herinneren wie je bent.

Een sensitief meisje besluit na het overlijden van haar vader het dorp te verlaten en het bos in te trekken. Ze ervaart het leven vrijer en mystieker dan de dorpsbewoners, maar ze veroordelen haar en begrijpen haar niet. Als ze een jongen leert kennen waarvoor ze een allesomvattende liefde voelt, verandert alles.

Het is de Liefde is een legende over wie we werkelijk zijn.

Een legende betekent *wat gelezen moet worden.* Het is een levensbeschrijving van een mystica of mysticus.

Proloog

In dit leven ontmoette ik je weer. Daarna kwamen de herinneringen aan een leven van lang, lang geleden in Engeland naar boven.

Ik vertel je hier over dat leven, een leven waarin we elkaar kenden. Ik vertel hier ons verhaal. Weet je het nog?

1

Het huis

Ik had de vrouw niet horen binnenkomen. Nog zo was ik in de greep van het overlijden van mijn vader, dat ik onoplettend was geworden. Een misstap die ik nogmaals zou begaan, maar dan met een minder onschuldige afloop.

De stem van de vrouw klonk te hard en bewoog mee met haar driftige bewegingen. Haar mond leek op een soep die aan de kook raakt en steeds dikke bellen laat verschijnen die plotseling openklappen. Zo kwamen ook de woorden over haar lippen: onverwacht en opspattend. Het hart van de vrouw was donker van kleur en haar lichaam was als steen. Zij wist niets van de lichtheid van de wind of de weidsheid van het water.

Ik moest moeite doen om de aanval af te weren. Vlug zette ik een stap naar achteren en merkte dat ik bijna tegen de vochtige stenen muur stond. De kou sloot om mijn rug. De ogen van de vrouw vergrootten. En plots nam ze afstand van me, alsof ze zich bewust was van haar overweldigende houding en wist dat ze me anders aan moest pakken. Daarop boog ze zich licht voorover en begon

zachter te praten. Maar ik voelde dat haar woorden niet vertelden wat ze bedoelde. Als een gladde adder gleden de klanken door de ruimte. Ik verstarde en mijn keel werd steeds nauwer. Na enige tijd hield de vrouw op met praten. Ze rechtte haar rug, zette haar handen in haar zij en vuurde met haar ogen.

'Dan moet je het zelf maar weten,' snauwde ze.

Ze draaide zich om, pakte de twee grote bundels beet en beende het huis uit. Mijn borst vulde zich met lucht en de druk in mijn keel nam af. Vlug opende ik alle luiken om de lucht te klaren en de spanning te laten wegvloeien.

Dit was het eerste bezoek dat ik had gehad sinds mijn vader was gestorven. Ik besloot meteen dat het ook het laatste zou zijn.

Ik had tijd nodig om tot mezelf te komen. Buiten zat ik op mijn lievelingssteen. Er lagen een aantal grote vlakke stenen in de tuin die ik van jongs af aan als zitplaats gebruikte als ik wilde mijmeren en naar de lucht wilde kijken. Het oppervlak was nog warm van de zachte nazomerzon. Langzaam ontspande mijn lichaam enigszins en kwam mijn ademhaling tot rust. Maar mijn borstkas tintelde nog en ik voelde mijn voeten niet. Was het angst?

Mijn hoofd was een bijenkorf. Gedachten zoemden heen en weer. Wat had de vrouw van de nieuwe schout gezegd? Is het waar? Kan ik hier niet alleen blijven wonen? Moet ik bij een familie gaan inwonen en werken? Ik liet de twijfel toe. Nog meer kriebels in mijn lijf, mijn keel werd dik. Het was als een strop die langzaam werd aangetrokken.

Wat is daar dan verkeerd aan? Hoe kan dat nou 'tegen Gods wil' zijn?

'We hebben elkaar nodig zoals de planten regen nodig hebben en de boeren hun akkers. Niemand kan alleen zijn. Niemand moet alleen zijn,' had ze gezegd.

Maar misschien ìk wel.

Deze gedachte luchtte me op. Direct daarna kwam er echter iets dat groter was dan mijn twijfel, iets nog scherper en venijniger. Het kwam heel vluchtig in mijn hoofd voorbij om daarna snel naar mijn hart te zakken en daar een diepe snee achter te laten.

Dan klopt er dus iets niet aan mij, had ik gedacht, *als ik wel alleen wil zijn.*

Vlug sprak ik mezelf toe dat ik altijd anders was geweest en niet iedereen nou eenmaal hetzelfde was. Maar in de diepte van mijn hart bleef een kleine holte over die met het verstrijken van de tijd toch de nodige pijn zou veroorzaken.

Zal ik dan hier blijven? Ik keek over mijn schouder naar het huisje waar ik heel mijn leven, veertien hele jaren, had gewoond. De gele verf op de luiken bladderde. De luiken die ik iedere avond sloot om de warmte binnen te houden en iedere ochtend opende om de dag te begroeten. Sinds mijn vader ziek was geworden hadden we geen tijd en geld meer gehad om ze te schilderen. Het was een jaarlijkse klus geweest die we altijd met zijn tweeën hadden uitgevoerd. De geur van het hout en de beweging van het schuren waren oude vrienden voor mij: hoewel we elkaar maar eens

per jaar ontmoetten, was het net alsof we elkaar de vorige dag nog hadden gezien.

Tijdens het schuren zongen mijn vader en ik liedjes en grapten we naar elkaar over het oude dat we weghaalden en het nieuwe dat zou komen. Het waren ieder jaar dezelfde grappen, maar het gaf me een warm gevoel van binnen als ik lachte met degene van wie ik het meest hield.

Mijn ogen liepen vol. Daarna liepen ze over. Op het laatst had ik hem onafgebroken verzorgd. Als een oude appel had hij in zijn bed gelegen, langzaam uitdrogend en verschrompelend. Ik had bossen kruiden geplukt, aftreksels gemaakt, verbanden gelegd. Uren had ik bij hem gewaakt, zijn lichaam gewassen, zijn bed verschoond. En gebeden, ja, ik had gebeden. Maar het had niets uitgemaakt. Tegen de wil van het Leven kon je niets beginnen. Want het Leven vereiste ook dood, dat had ik inmiddels wel begrepen.

Ik veegde mijn wangen droog aan de rand van mijn mouw en keek weer om naar het huis. Het puntige dak met de scheve schoorsteen zag zwart van alle roet die er in de loop van de jaren op was neergeslagen. De klimop - die nu in zijn pracht was - droeg haar geel groene kleuren van de beginnende herfst. De bovenste bladeren die tot aan mijn kamerraam groeiden, kon ik aanraken als ik in de vensterbank zat. Ze roken naar hars.

Ik zuchtte. Ik hield van het huis. Ik had me er al vaker op betrapt dat ik in gedachte tegen haar sprak. Soms bedankte ik het huis voor de veiligheid die ze me bood, bijvoorbeeld als het regende of stormde. Ik lag dan in mijn

bed en hoorde de wind aan het huis rukken en de regen op het dak slaan. De muren kraakten dan meer dan anders en het leek wel of het huis dan tegen me zei: rustig maar, ik bescherm je wel. Of als ik tijdens een ochtendkarweitje naar het zonlicht keek dat naar binnen danste door het raam met het mooi geblazen glas, dan omsloot de ruimte in het huis me als een warme, zachte jas.

Het gekwetter van een roodborstje bracht me terug naar de steen in de tuin. Mijn handen lagen opgekruld in mijn schoot. Ze waren lang en slank, maar de vele donkere lijnen en rode kleur verraadden het vele werk dat ze gedaan hadden. Ze zouden nog meer werk moeten gaan verrichten. Ik wilde niet te lang blijven. De mensen zouden me niet met rust laten, dat wist ik zeker. Hoe vaak hadden ze me niet al laten weten dat ik net als hen moest zijn? Alleen zou ik dus toch zijn, waar ik ook was.

Mijn vader, het huis: ik had wel voorvoeld dat ik binnen korte tijd alles zou verliezen wat me dierbaar was.

2

Vertrek

Veel tijd had ik niet nodig. Ik had niet veel om mee te nemen. De vrouw van de nieuwe schout had bijna alle kleding, kookgerei en gereedschappen uit het huis meegenomen.

'De pastoor begraaft niet voor niets,' hoorde ik nog naklinken in mijn hoofd. Gelukkig had ik de meest waardevolle spullen altijd onder mijn stromatras liggen en had ze daar niet gezocht.

Met een rust alsof ik dit vaker had gedaan, pakte ik een lap en legde er alles in wat ik dacht nodig te hebben voor de reis: de paar overgebleven kledingstukken, de haarkam van mijn moeder, de varkensblaas met water, een stuk zeep, een paar vuurstenen, een homp oud brood, een mes, en natuurlijk het schrift, de inkt en de veer. Zij waren mijn houvast in het dorp, mijn vertrouwelingen. Alleen zij kenden mijn ware aard met al haar inzichten en gevoelens.

Ik waste mijn gezicht en kroop in bed. De schemering sloop het huis binnen, schaduwen losten op in het donker. Toen viel ik in slaap.

De volgende ochtend was het fris toen ik over het pad wegliep. Nog een laatste keer keek ik om naar het huis. De zon was net opgekomen en het huis werd verlicht als een stenen kerststalletje met een kaars erin. De lucht was nog vochtig van de nacht en ik ving een vleug op van het begin van het rotten van de aarde. Was hij nu maar in het begin van de lente overleden, dacht ik, en een glimlach trok om mijn mond. Dat had vader vast een goede grap gevonden. Maar lachen kon hij nu niet meer. En plots kwam een warmte mijn borstkas binnen en zag ik hem voor me. Een beeld dat heel vertrouwd en veilig was, zoals hij naar me keek met de kleine lijntjes naast zijn ogen die zo vrolijk zwierden als hij lachte.

'Je bent bij me, papa,' zei ik zacht. En hij knikte. In een kort moment, zo kort dat ik daarna niet meer wist of het echt was of niet, rook ik de zoete geur van zijn warme omhelzing. Als er een hemel is, dacht ik, dan moet die hier op aarde zijn.

Ik keek naar het huis.

'Dag huis,' zei ik. Het leek me toe te knikken: ga maar, ga. En ik draaide me om en liep een onbekend leven tegemoet.